

Til § 25.

Ved bestemmelsen fastslås en ubetinget tilbagebetalingspligt for den, der mod bedre vidende ubetrettiget har modtaget ydelser efter lovforslaget, herunder ved tilsidesættelse af oplysningspligten efter forslagens § 18. En lignende regel findes i forsorgslovens § 61, nr. 1, men gælder i øvrigt som almindeligt princip inden for den sociale lovgivning.

Til § 26.

I bestemmelsen anføres en række situationer, hvor det sociale udvalg kan træffe beslutning om tilbagebetaling. Reglerne svarer i hovedsagen til følgende bestemmelser i forsorgsloven:

Nr. 1 svarer med redaktionelle ændringer til § 61, nr. 2.

Nr. 2 svarer til § 61, nr. 3.

Nr. 3 svarer til § 62 og giver i realiteten det sociale udvalg mulighed for at yde en art lån.

Nr. 4 svarer til en bestemmelse om „dobbeltsørgelse“ i § 63.

Stk. 2 svarer til forsorgslovens § 65, 1. pkt.

Til § 27.

Reglerne svarer til forsorgslovens §§ 66 og 67, dog således, at det er amsankenævnet og ikke amtmanden, der træffer den endelige afgørelse.

De særlige regler i forsorgslovens § 69 om eftergivelse af tilbagebetalingskrav og bidragsrestancer er ikke optaget i lovforslaget i den hidtidige form. Dette må ses i sammenhæng med, at de økonomiske betingelser for eftergivelse af tilbagebetalingskrav falder sammen med de økonomiske betingelser for overhovedet at fastsætte et sådant krav. Det findes mere hensigtsmæssigt at foreskrive — som i forslaget til bestemmelsens stk. 4 — at tilbagebetalingskravet bortfalder, hvis der er gået 3 år, uden at der har været økonomiske muligheder for at gennemføre det. Egentlige eftergivelsesregler for bidragsrestancer forudsættes optaget i børnetilskudslovens kapitel 6.

Til afsnit II.

Dette afsnit indeholder forslag om indførelse af en rådgivningsordning, der står åben for alle. Endvidere findes en række bestemmelser om anden bistand for de sociale myndigheder, der ikke i første række er af økonomisk art, navnlig regler om tilsyn med børn og unge.

*Til kapitel 7.**Til § 28.*

Det har været socialreformkommissionens opfattelse, at en generel vejlednings- og rådgivningsvirksomhed fra de offentlige myndigheders side er en afgørende forudsætning for bistandslovens anvendelse.

I betænkning nr. 619/1971 om rådgivning inden for det sociale område, hvis hovedprincipper er tiltrådt af kommissionen, er anført, at behovet for rådgivning har en størrelsesorden, der gør det nødvendigt at træffe foranstaltninger til at dække det. En aktiv indsats på området er ikke blot af betydning for den enkelte, der søger råd, men er på grund af rådgivningens store præventive værdi tillige af stor samfundsmæssig betydning. Rådgivningen bør stå til rådighed for alle, uanset om de pågældende har behov for eller ønsker anden social bistand.

Efter gældende regler i de forskellige sociale love er det allerede i vidt omfang pålagt de sociale myndigheder at yde rådgivning og vejledning. Reglerne knytter sig — bortset fra bestemmelserne om familievejledning i loven om børne- og ungdomsforsorg — normalt til en bestemt social ydelse og retter sig oftest til afgrænsede personkredse, der erfaringsmæssigt anses for at have særligt behov for vejledning og støtte (f. eks. gravide, mødre med småbørn, enker og andre enlige kvinder med børn, personer, der søger revalideringsmæssig bistand, og pensionister). Da de forskellige personkredses behov for bistand er usædvanligt, er reglerne om vejledning udformet forskelligt efter de særlige formål og samtidig udnyttet i forskellig grad fra sted til sted, bl. a. afhængigt af, hvem vejledningspligten påhviler, f. eks. mødrehjælpsinstitutionerne, revalideringscentre eller de sociale udvalg.

Efter bestemmelsen i børneforsorgslovens § 18 kan børne- og ungdomsværnene tilbyde familier med børn løbende vejledning og støtte og er forpligtet til at rette sådant tilbud til familier, som må antages i særlig grad at trænge hertil. Vejledningen står således til rådighed for alle familier eller enlige med børn og kan gives over en længere periode, alene eller i forbindelse med anden støtte. Herudover er der pålagt børne- og ungdomsværnene en opsøgende virksomhed, idet de skal give tilbud om vejledning til familier, der må antages at have behov for en eller anden støtte. Specielle vejledningsregler i børneforsorgsloven findes i § 37 om tilsynsværger (værgen skal bistå familien med råd og vejledning og ved stadig personlig kontakt følge barnets eller den unges udvikling) samt indirekte i § 50, hvorefter der som efterværn til unge tidligere børneværnselever kan ydes støtte til underhold, uddannelse m. v.

De nævnte bestemmelser trådte i kraft den 1. april 1965. På grundlag af erfaringer fra det praktiske arbejde og i erkendelse af, at de tre områder — familievejledning, tilsynsværgemål og efterværn — har mange indbyrdes berørings- og lighedspunkter, fastsatte socialministeriet i cirkulære af 25. januar